

diskussioner, der har været rejst i dag, men vi vil ikke udstede en generel bandbulle mod paragraffen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Steen Gade gav udtryk for lidt af den samme opfattelse, som hr. Ove Fich gjorde på et tidligere tidspunkt. Hvis hensigten var god – hvis det drejede sig om Øststøtte, det var det eksempel, hr. Fich nævnte, eller hvis det drejede sig om miljø, som hr. Gade nævnte – så kunne man godt bruge artikel 235, selv om det måske ikke sådan var helt lige efter grundloven. Jeg vil godt spørge hr. Steen Gade, om denne hensigten helliger midlet-filosofi er bæredygtig for nu at bruge et miljøudtryk.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Nej, det er den ikke. Det var faktisk heller ikke det, jeg sagde. Jeg sagde, at det er en konkret afgørelse, man skal foretage om brugen af artikel 235, og den skal bygge på en vurdering af, om den lever op til de kriterier, som er fastsat for brugen af artikel 235.

Så nævnte jeg, hvad vi jo alle sammen godt ved, at lang tid før Maastricht er f.eks. miljøpolitikken gennemført ved hjælp af artikel 235, og i de år var der i hvert fald ikke et eneste menneske, der rejste en grundlovsdiskussion om den problemstilling. Det var bare det, jeg konstaterede, og sådan set ikke en vurdering af, om det var godt eller skidt.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre ønsker at være restriktive og påholdende, hvad angår anvendelsen af artikel 235, men vi mener ikke, et forbud vil være ønskeligt.

Der kan være situationer, hvor vi vil have brug for at bruge artikel 235, og det har diskussionen om Helms-Burton-loven netop vist. Vi mener, at de betingelser, som udenrigsministeren oplyste for at anvende artikel 235, er et godt værn mod misbrug af artiklen, og også begrebet enighed er noget, man skal lægge mærke til, for hvis hvert enkelt medlemsland skal tilslutte sig anvendelsen af artikel 235, så har Danmark jo også en indlysende mulighed for at dirigere anvendelsen derhen, hvor vi mener, den bør være. Netop derfor var det også muligt for den danske regering at påvirke de øvrige lande i forbindelse med Helms-Burton-

loven, sådan at man kunne få så snævert et område for anvendelsen af artikel 235 som overhovedet muligt.

Så derfor kan vi ikke støtte forslaget fra Enhedslisten.

Annette Just (FP):

Fremskridtspartiet kan fuldt og helt tilslutte sig dette beslutningsforslag. Det kan godt være, der er noget i bemærkningerne, som vi ikke er enige i, men det er jo ligegyldigt, for det er beslutningsforslaget på den første side, der gælder, og det er opfordringen til regeringen om at sikre, at der ikke fremover i EU træffes beslutning eller vedtages lovgivning ved brug af artikel 235 i Maastricht-Traktaten.

Jeg har før i en kort bemærkning måske røbet lidt af, hvad der er den største bekymring for Fremskridtspartiet lige nu. Det er rent faktisk, at vi sidder midt i en regeringskonference. Det er, som om man kun kan tale om, hvad der skete i 1972, og hvad der skete i 1994 og i alle årene imellem, men det er altså fremtiden, vi taler om. Og det, der sker nu, er, at Tyskland er gået i spidsen på regeringskonferencen og taler om integration af hele Europa. Vi skal altså blive én sammenspist familie.

Hvis vi så bliver ved med at have artikel 235, som er det eneste våben, hvormed man kan tage nye områder ind, som man ikke havde udtænkt, dengang de forskellige traktater blev lavet, ja, så er det, at vi kan blive ved med at åbne op. SF er stolt af, at man har åbnet op for miljøpolitikken. Andre har været stolte af, at man har kunnet åbne op og tage arbejdsmarkedspolitikken med ind. Socialdemokratiet var stolt af, at man kunne åbne op og tage den nye Øststøtte ind.

Hånden på hjertet, meget af det kunne være lavet ved mellemstatsligt samarbejde, hvis man endelig ville lave det med Øststøtten. Man kunne have lavet det ved aftaler, hvis det var det, man gerne ville. Rent faktisk er Fremskridtspartiet imod alle disse ting – ikke Øststøtten, men miljøpolitikken og arbejdsmarkedspolitikken – som man prøver at gennemtrumfe i alle lande.

Det er ikke derfor, vi siger nej til artikel 235. Det er på grund af fremtiden, for i fremtiden vil artikel 235 blive brugt til meget, meget mere, end vi har set indtil nu. Derom er jeg ikke et sekund i tvivl. Der er kun én positiv ting at sige om artikel 235, og det er, at der dog kræves enstemmighed, så alle lande skal være enige, når man begynder at tage nyt ind.